

ומשום שכי איננו בגו בנהא, לא קבלית תנחומין, עד דאומי לה. דכתוב, (שם פסוק טו) כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה.

במו שעשתה רחל - אף כף השכינה למעלה. כפי שמתרגם, קול נשמע ברום השמים, השכינה מבכה על בניה. באותה השעה שהיא היתה מבכה, התעוררו אליה ששים רבוא מחנות עליונים, וכלם העירו אליה בכיה.

באותה השעה נשמע קול לרקיע ערבות, והודעו מათים אלף עולמות שהיו גנוזים מיום שנברא העולם, עד שנשמע אותו הקול לרום השמים. ומי הוא? זה הרקיע פעין הקרח הנורא, שהוא על גבי החיות.

עד שהתגלתה האם לבתה, ואמרה לה: מנעי קולך. אז נפרדה משם, והלכה היא וכל אוכלוסיה לגלות, והצטרכו להתפור לכמה צדדים, שתהיה גלות לכל, והיא ישובה בדרך.

רבי נחוניא אמר, איכה, מי אמר זה? אותה הרוח העליונה נעימה, (הפנימית) העולם הבא. ועל זה תבה זו היא רוחנית, ואין בה שתפות כלל, לא לשון ושנים, ולא שפתים כלל.

האם שואלת על בתה, זה קרקור הקר, אדון רבון, גדול ושליט, ישובה, ולא עומדת. בתחלה עומדת, וכל אוכלוסיה עומדים. כעת יושבת ושוממה. בדרך, כמו שנאמר בדרך ישוב, כמי שמטמא בטמאה, ושפחה פי תירש גברתה, ההיא שהיתה טמאה, ישובה במקומה.

שלוה להם בני בכל לבני הארץ הקדושה: ראוי שאתם צריכים לבכות, ולכם ראוי לספד ולעשות אבל, בראותכם את

ובגין דכי איננו בגו בנהא, לא קבלית תנחומין, עד דאומי לה. דכתוב, (שם פסוק טו) כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה.

במה דעבדת רחל, אוף הכי שכינתא לעילא. פדמתרגם קל ברום שמייא אשתמע, שכינתא מבכה על בנהא. בההיא שענתא דאיהי הות מבכה, אתערו לגבה שתין רבוא משריין עילאין, וכלהו איתערו בכיה לגבה. בההיא שענתא, אשתמע קלא לרקיע ערבות, ואודעו מאתן אלף עלמין, דהוו גניזי מן יומא דאתברי עלמא, עד דאשתמע ההוא קלא לרום שמייא. ומאן איהו, דא (יחזקאל א כב) רקיע פעין הקרח הנורא, דאיהו על גבי החיות.

עד דאתגלית אימא לברתא, ואמרה לה, מנעי קולך. פדין אתפרשת מתמן, ואזלת היא וכל אוכלוסיהא בגלותא. ואצטריכו לאתבדרא לכמה סטרין, למהוי גלותא לכולא, והיא ישובה בדרך.

רבי נחוניא אמר, איכה, מאן אמר דא, ההוא רוח עילאה נעימאה, (ס"א פנימאה) עלמא דאתי. ועל דא, תיבה דא רוחני איהו, ולא אית בה שותפו כלל, לאו בלישן ולא בשיניין, ולא בשפון כלל.

אימא שאלה על בריתה, דא קרקורא דקיר, אדון רבון רב ושליט, ישובה, ולא עומדת, בתחלה עומדת, וכל אוכלוסיה עומדים, השתא יושבת ושוממה. בדרך, כמה דאת אמר (ויקרא יג מו) בדרך ישוב, כמאן דמסאיב במסאבו, (משלי ל כג) ושפחה פי תירש גברתה, ההיא דהוות מסאבא, יתבא בדוכתהא.

שלוה להו בני בכל לבני ארעא קדישא, יאות דאתון צריכין למבכי, ולכוון יאות